

luat inițiativa montării în fiecare stațiune a unui spectacol muzical și s-a și ținut de cuvânt. Dar nivelul artistic al realizării și succesul obținut sunt iarăși discutabile.

Ne aflăm în fața unui spectacol pe care îl putem numi superproducție. Să fie oare adevărat? Un lucru trebuie clarificat din pornire: compozitorul Paul Abraham nu este autorul unor opere concepute după regulile tradiționale; el face trecerea de la opereta așa-zis clasică la musical. Creațiile sale (*Victoria și a ei husar*, *Bal la Savoy*) sunt de fapt vestitorii genului ce a invadat majoritatea teatrelor muzicale în anii '30-'40, musicalul, ajuns astăzi dominant în repertoriul multor teatre din lume. Deoarece în **3 la 1 în favoarea dragostei** personajele principale sunt sportivi (membrii selecționatei de polo pe apă a Ungariei), de ce spectacolul nu s-ar numi operetă-sport? Văzând câteva montări ale regi-zoarei maghiare Novák Eszter (parte la Budapesta, parte la Târgu-Mureș),

am apreciat inițial mai ales dramele, însă, cu trecerea timpului, m-am convins de faptul că ea lucrează și comedile cu aceeași seriozitate și pricepere (vezi *Gâlcelele din Chioggia* sau *Visul unei nopți de vară*). Montarea unei operete în condițiile materiale precare din România, este foarte grea, dar regi-zoarea a demonstrat că se poate face musical și fără decoruri grandioase și costume fastuoase, în pofida cerințelor genului. Se poate conchide că la Târgu-Mureș s-a născut un spectacol sărăcăcios? Și da, și ba. În atare condiții prestațiile actricești trebuie să compenseze neajunsurile tehnice. Într-adevăr, actorii distribuți s-au întrecut pe ei înșiși. Subiectul banal al operetei – peri-pețiile sportivilor ajunși la Londra, retragerea lor la un conac de țară, escapadele lor amoroase și sfârșitul fericit al întâmplărilor – nu necesită o abordare amănunțită. Mai degrabă trebuie lăudată trupa, căreia i s-a atașat întregul an III al Uni-

versității de Artă Teatrală din urbe, dar și studenți din anul terminal, precum și actori din alte orașe, invitați special. Aici se încadrează Biró József, pe care îl văd pentru prima dată într-un rol comic savuros – Lord Cheswick –, rezolvat cu finețe și spirit. László Zsuzsa, în rolul profesoarei în vârstă, mistuită de focul dragostei întârziate, creează momente de un comic irezistibil. Biluska Annamária este povestitoarea din operetă, dar și comentatoarea sportivă a meciului de polo din fosa orchestrei, momentul cel mai savurat de public. Somody Hajnal are o apariție apăsantă în diva localului de dans. Rămân pe retină ca amintiri plăcute prestațiile actorilor Bocskor Salló Lóránd, Tompa Klára, Ördög Miklós Levente și Fülöp Beáta. Pentru prima oară apar în rol principal actorii Márton Gyöngyi și Katona László.

Se poate spune că rezultatul meciului teatru-public este de 1 la 0.

Stracula Attila

O delicatesă cam fadă

AMADEUS de Peter Shaffer. Traducerea: Vajda Miklós ● **TEATRUL DE NORD** din SATU MARE, Compania „Harag György” ● Data reprezentației: 9 noiembrie 2000 ● Regia: Kövesdy István ● Scenografia: Dobre Kóthay Judit ● Coregrafia: Liviu Matei ● Distribuția: Ács Alajos (Salieri), Sebestyén Aba (Mozart), Márkó Eszter (Constanze Weber), Czintos József (Schikaneder), Rappert Gábor (Împăratul Iosif al II-lea), András Gyula (Von Strack), Szugyinczky István (Orsini-Rosenberg), Tóth Páll Miklós (Van Swieten), Zákány Mihály (Bonno), István István (Primul venticello), Nagy Orbán (Al doilea venticello), Méhes Kati (Teresa Salieri), Benő Kinga (Caterina Cavalieri), Kulcsár Attila (Majordomul lui Salieri), Erdei Gábor (Bucătarul lui Salieri); în alte roluri: Bandura Tibor, Demeter Gyula, Kiss Zita, Szilágyi Ottó, Szilágyi Regina, Schwarczkopf Adriana, Román József Attila.

Teatrul de Nord din Satu-Mare, mai precis compania de expresie maghiară „Harag György”, oferă publicului său, din când în când, câte o delicatesă dramatică. În *Amadeus* ascensiunea infantilului, dar genialului Mozart se intersectea-

ză cu traiectoria descendentă a lui Salieri, un fel de simbol al mediocrității de pretutindenși și de totdeauna, în ciuda poziției sale înalte la Curtea lui Iosif al II-lea. Actorul Ács Alajos redă cu finețe complexul de inferioritate al lui Salieri, actorul încu-

nunând cu acest rol o carieră de mai multe decenii pe scenă. Sebestyén Aba rămâne în urma interpretărilor de până acum ale personajului Mozart, căci comparația cu Răzvan Vasilescu, Cristian Șofron și Bács Miklós se impune vrând-nevrând. Debutantă pe o scenă profesionistă, Márkó Eszter se prezintă cam liniar în Constanze Weber.

Curtea vieneză capătă o culoare specifică datorită coregrafiei lui Liviu Matei și scenografiei lui Dobre-Kóthay Judit; scena ritualului francmasonic, prin stupizenia ei, denotă însă o insuficientă documentare a directorului de scenă. Spectacolul sătmărean nu aduce nimic nou în descifrarea piesei, așa încât putem conchide, parafrazându-l pe Mozart: *così fan tutti*.

Stracula Attila